

Parlando

sulis hírek

Interjú Óri Csilla

igazgatónővel

Erasmus+

*interjú Zubora Márta
tanárnővel*

Divat

Gasztro

Sztárinterjú

Andrádi Zsanétt színésznővel

KEDVES OLVASÓ

2017. szeptember 4-én reggel elindultam az új munkahelyemre dolgozni. Tudtam, hogy számomra ismeretlen kollégák, gyerekek, kihívások várnak rám. Az iskola kapuján mégis egy határozott, tudatosságra törekvő, tapasztalatoktól megerősödött felnőtt képében érkező kislány lépett be.

Most, amikor ezt írom, egy hosszú, dolgozó nap után, csak mosolygok. Mosolygok, mert eszembe jut, milyen gyorsan elpárolgott a kezdeti elfogódottságom, mosolygok, mert eszembe jut, hogy nem is olyan régen, milyen jóízű kacagtunk a kollégáimmal, és mosolygok, mert telve vagyok kimerültséget, feladást, lehetetlent nem ismerő szeretettel, és mosolygok, mert nem vagyok egyedül, mert ebben az iskolában így van, ez van, mert ebben az iskolában szeretet van. Márpedig a szeretet kölcsönösségen alapul: egymás megbecsülésén, a közös célon, a közös értékrenden, az elfogadáson. Azon, hogy pontosan tudom, ki az, akinek ez túl sok, ki az, aki ezen elgondolkodik, ki az, aki ezt tiszteletből teszi, ki az, aki a bizonytalanságának keres oltalmat és még sorolhatnám. De legfőképpen azért mosolygok, mert mindebben közösek vagyunk. Mert éppúgy gondolok tanárra, mint diákra.

Az újságban, amit a kezében tartasz, mindez benne van. Hosszú hónapok kemény munkája, izgató órái, felemelő pillanatai, és a vágy, hogy formát adjunk mindannak, ami a kodályost Kodályossá teszi, tanárt és diákot egyaránt.

Nem fogsz profi cikkeket, profi megfogalmazást, profi hatáskeltést, pedagógiai önkényt találni. Viszont érdeklődést, nyitottságot, őszinteséget igen. Ebben, úgy hiszem, felülmúlunk minden orgánomot.

Magyartanárok vagyok, és tudom, hogy van az a precizitás, ami megöli a valóságot. Szerintem egy iskolaújságban minden „hiba” szép és létező, szép, mert emberi, szép, mert mi vagyunk.

Kedves Olvasó!

Ez az újság Neked készült, Neked szerettük (ez sem helyes), Rólunk szól.

Fogadd szeretettel!

Kárpáti Zsuzsa

Felelős kiadó:

Óri Csilla

Felelős szerkesztő:

Kárpáti Zsuzsa

Szerkesztőbizottság:

Szabó Nárcisz, Baczkó Panna Bella, Hortoványi Franciska,
Kósa Viviána, Mazán Izabella

Közreműködtek:

Bajkov Aurél Valentin, Jolsvai Patrik, Nyerges Fanni, Ágoston-Palkó Eszter,
Busa Regina, Varga Zsófia, Rohács Fanni, Boudny Lídia,
Serf Laura, Szalontai Réka, Dési Ludmilla Rose

Nyomdai munkák:

ArtimGrafika

INTERJÚ ÓRI CSILLA IGAZGATÓNŐVEL

Az igazgatónővel egy csütörtöki délutánon beszélgettünk iskoláról, karrieréről, emlékekről. Kedves és kevésbé szívet melengető történeteket hallottunk. Az együtt töltött több mint egy óra fesztelesen, őszintén és jókedvűen telt.

– Nemrég került ki iskolánkból Henri Gonzalez, egy sokunk által kedvelt banda, a Fran Palermo frontembere. Tudna nekünk mesélni róla?

Óri Csilla: – Egészen elképesztő, ahogy Henri a testvéreiről gondoskodott, miközben még ő maga is gyermek volt. Közülük az egyik, Judy, szintén iskolánk tanulója. Rengeteg bajból kihúztuk őt Móni névvel, de ő azok közé tartozott, akik ezt megbecsülik.

Végül egy esti gimnáziumban folytatta tanulmányait, ott is érettségizett le, mivel annyit zenélt az iskola mellett, hogy egyszerűen nem tudtuk tovább tolerálni a hiányzásait.

Képzeltetek el egy 16 éves kamasz fiút, aki nem tudja kifejezni a köszönetét úgy, hogy mondjuk odajön és megölel, mert ő ennél sokkal zárkózottabb. Ezért bár váratlanul ért, mégsem volt meglepő, hogy egy ajtó alatt becsúsztatott levéllel köszönt el. Azóta is őrzöm...

Nem tudom elmondani, mennyire meghatódtam a levél olvasása közben, amiért 16 évesen is képes észrevenni a sok szidás mögött – mint például „Nem lehet!”, meg „Ne csináld!”, meg a többi felnőtt „izé” – a valódi törődést és a segítségnyújtás tiszta szándékát.

Mindig is tudtuk, hogy egyszer majd sokra viszi,

azonnal látszott, hogy nem mindennapi személyiség. Úgyhogy nagyon örülök a sikereinek.

– Hogyan került az igazgatói székbe?

– Tíz évig töltöttem be a zenei igazgatóhelyettes pozícióját. Az akkori igazgató úrral nagyon gyorsan megtaláltuk a közös hangot, könnyen és jól tudtunk együtt dolgozni. Éppen emiatt gondolta úgy, hogy én lehetnék az utóda az igazgatói székben. Nagyon megtisztelő volt ez a bizalom, de én nem nagyon akartam megpályázni ezt a posztot, hiszen én elsősorban zenész vagyok és különben is túl nagy feladatnak éreztem ezt a feladatot.

A józan ész ugyanakkor mégis azt diktálta, hogy beadjam a pályázatom.

Egy új és „kívülről érkező” vezető mindig jelent valamennyi kockázatot az iskola hagyományaira, értékrendjére nézve. Márpedig a magas szintű és emberközpontú zenei képzés a Kodálynak mindig is védjegye volt. Ráadásul sorra jöttek a nehézségek; ezek közül is a legégetőbb probléma az volt, hogy a kollégák fele az igazgató úrral ment volna nyugdíjba, és nekem egy évem lett volna újraépíteni a tanári kart.

Ez a nehéz helyzet eleve kudarcra volt ítélve, ezért gondoltam, hogy „a saját síromat nem ásom meg”, így nem vállaltam el a megbízatást. Ennek fényében felkérték az igazgató urat, hogy maradjon még egy évig, ezzel párhuzamosan pedig kineveztek általános igazgatóhelyettesnek. Rendkívül pozitív hatású volt az az év, rengeteg tapasztalatot szereztem, és sikerült a közismereti tárgyakkal kapcsolatos tudnivalókra is szert tennem, hiszen a tájékozottság elengedhetetlen feltétele a vezetői munkának. Így lettem hát igazgató, s most töltöm a második ciklus harmadik évét.

– Milyen egy egész iskolát vezetni, tudva, hogy a döntései mindenre és mindenkire hatással vannak?

– Óriási kihívás, és úgy gondolom, csak akkor szabad ezt a munkát elvállalni, ha az ember elsősorban a felelősséget és nem a hatalmat látja benne. Rendkívül magányos feladatkör, annak ellenére, hogy csodás igazgatóhelyettesek és kollégák vesznek körül, akikkel nagyon jó együtt dolgozni. Nem csak kollégák, hanem szerető barátok is, akikkel sokszor beszélgetünk, olykor teázni és kávézni is eljárnak. Tehát nagyon jó a légkör, de a döntéseket egyedül kell meghoznom.

Még akkor is, ha előtte tanácsot kérhetek, meghallgathatom mások véleményét. Ha rossz döntést hozok, én vagyok érte számon kérhető.

Ez azért nyomasztóvá tudja tenni néha az éjszakai kámat...

Ugyanakkor alapvetően csodálatosnak tartom annak lehetőségét, hogy jól tehetek, hogy olyan elképzeléseket valósíthatok meg, amik közvetlenül vagy közvetve jobba tehetik szűkebb és tágabb környezetünket.

- Volt már olyan döntése, amit megbánt?

- Nem. Megtanultam az előző igazgatótól, hogy ha felelősségteljesen hozunk meg egy döntést, akkor az akkor és ott úgy volt helyes. Nem viszem előre azon sópáncolni, amit megváltoztatni már nem tudunk.

- Tudna nekünk mesélni arról, hogy mi is történt Thész Gabi néniel pontosan, mert sok pletyka terjeng a menesztésével kapcsolatban?

- Thész Gabi néni az MTVA nyugdíjazta. Én erről ugyanaznap értesültem, mint a minisztérium és maga Thész Gabi néni. Olyan volt, mintha fejlődés érte volna az embert. Össze kellett hívnom a rádiós kórus szülői értekezletét és mentenem a menthetőt, a kórust.

Tudok a pletykákról, miszerint én jártam közre az MTVA-nál, de akik ezt terjesztették, valószínűleg nem tudták, hogy jóformán az iskola volt az egyetlen, aki még Gabi néni mögött állt. Már nem mentek turnézni, nem voltak fellépések és annyira megromlott a kommunikáció, hogy a kórus szinte teljesen kiesett a rádió zenei működéséből.

Tizenhárom évig szolgáltam alázattal a Magyar Rádió Gyerekkórusának ügyét. Elviseltem a nehézségeket, mert – lássuk be – Gabi néni azért nem volt egyszerű személyiség. A szülők is próbálták minket egymásnak ugrasztani.

Amikor megkaptam a hírt a nyugdíjazásáról és összehívtam a szülőket, bemutatták Laci bácsiakat. Én – hiszitek vagy sem – nem vagyok akkora ember, hogy megdumcsizzam az MTVA igazgatóival, hogy kit kéne kirúgatni. De tanultam az esetből, és most már kapcsolatban állok a zenei együttes vezetésével, hogy ne csak a kórusvezetőkön keresztül lehessen velük kommunikálni. Mindent egybe vetve én sokat tanultam Gabi nénitől és továbbra is nagyra becsülöm a munkáját.

- A diákok közt felmerült, hogy ne csak klasszikus, hanem könnyebb műfajú, mai darabokat is fel lehetne dolgozni a kórusral. Mi a véleménye erről?

- Én szeretem a mai zenéket és nem vagyok ellene, hogy néha-néha feldolgozzunk egyet, de úgy vettem észre, a diákokat sokkal büszkébbé teszi, ha megtanulnak egy számukra írt kortárs kórusművet és látják, hogy képesek teljesíteni ezt a szintet. A könnyűzene bárhol elérhető, ilyen élményt viszont csak itt tudtok szerezni.

- Miért bünteti ilyen szigorúan az iskola a telefonhasználatot?

- Annak idején, mikor a Facebook megjelent, a tanárok egyre gyakrabban jöttek hozzám azzal, hogy a gyerekek mobiloznak az órán. Regisztráltam tehát a Facebookra, és akkoriban még visszajelöltem a diákokat, most már csak érettségi után. Mindenesetre láttam, hogy XY aktív, miközben tudtam, hogy fizika órája van. Ilyenkor csak ráírtam, hogy „Mész le innen azonnal!!!” Mire jött a válasz: „Igen, tanárnő.” És bezárta az oldalt.

Nincs ellenemre, ha a tanár kéri, hogy vegyék elő és keressetek meg valamit a tananyaggal kapcsolatban, de amikor a kolléga kiteszi a lelkét, hogy a fejetekbe verje a tudást, akkor miért kell mással foglalkozni?

- Volt már, hogy úgy érezte, nem bírja tovább?

- Persze, előfordult már velem is, de próbálom elkerülni az ilyen helyzeteket. Igyekszem törődni magammal: nagy sétákat teszek a kutyámmal, tornázni, színházba és koncertekre járok. Sokat utazgatok, nyári szünetben egyszer biztosan, de év közben is eljárak egy-egy wellness hétvégére. Sok barátom van, velük elmegyek kávézni és kibeszélni az világ folyását.

Szóval töltekezem is, nem követem el azt a hibát, hogy folyamatos feszültségben tartom magam, mert akkor már nem tudnék mosolyogni, anélkül pedig minek csinálni?

- Köszönjük a beszélgetést!

- Én is köszönöm, hogy megkerestetek, nagy öröm volt beszélgetni veletek!

Varga Zsófia, Rohács Fanni, Serf Laura

HÍRMONDÓ

Gimis nap

Igaz, halványabban él az emlékeinkben a gimis nap, hiszen még szeptemberben volt, mégis úgy gondoltuk, hogy mindenki szívesen kibogarászná magát az ott készült képeken.

Hát most itt a lehetőség.

Miután a szünetben minden csapat feltöltődött (a fűben, a padokon vagy éppen a fák ágain jól teleettük magunkat), jöhettek a szellemi játékok. Daloltunk, mécsesből tornyot építettünk, tabuztunk, drámajátékoztunk és a költői énkünket is előcsalogattuk.

A gondviselésnek hála gyönyörű időre ébredtünk, és ahogy teltek az órák, egyre melegebb is lett. Egymástól el-elmaradozó csoportokban ugyan, de végül mindenki kijutott a Margit-szigetre, és a vizes fűvön átgázolva vártuk az instrukciókat. Csapatokban sportoltunk, és szerintem addigra a kezdeti nyűglődés is mindnyájunkból eltűnt. Lusta művészlelkedünk ellenére mindenki kivette a részét a különböző mozgásformákból, sőt, ugyanolyan jól állt a kezekben a métaütő vagy a frizbi, mint a hangszereink.

Az utolsó nagy csata, a zászlóért való küzdelem tökéletes lezárása volt a napnak, amiről azonban sajnos nem készült kép, mert futás közben nem tudtam jól fotózni.

Szalagavató

Általában a szalagavató nagyon fontos egy gimnazista életében. Sok lány már általános iskolában elkezd arról ábrándozni, hogy mennyire gyönyörű lesz a fehér „hercegnő” ruhában. Én is ezek közé a kislányok közé tartoztam és most, hogy láttam a végzősöket, ahogy keringenek és ragyognak, újra megjött a kedvem, és valószínűleg ezzel nem csak én vagyok így. Bár a képek nem adják vissza a meghatározó pillanatok, az emlékek felidézésére biztos jó lesz. <3

Lássunk néhány képet a végzősök táncáról:

A tizenegyedikesek is szerepeltek:

És az est fénypontja: a szalagtűzés

Beszélgetés Zubora Márta tanárnővel az Erasmus+ ösztöndíjakról és az angliai utazásokról

Sokszor azt gondoljuk, hogy „áh, tanárnak lenni könnyű, semmi dolga, csak kiáll az osztály elé és magyaráz, miközben mi, diákok keményen dolgozunk.”

Ha csak ilyen könnyű lenne!

És ezt most nem azért mondom, mert ez az iskolaújság, és valószínűleg a tanárok is el fogják olvasni. Azt azért már sejtettük, hogy a tanórákon kívül is van feladatuk, de szerintem nem sokan tudják, hogy mi mindent tesznek még ezen felül is azért, hogy naprakész tudást adhassanak át nekünk.

Zubora Márta tanárnő arról mesélt nekem, hogy ő és néhány kollégája milyen külföldi kurzusokon vett részt a nyári szünetben.

Mi is az az Erasmus+ és mi a lényege?

Zubora Márta: Az Erasmus+ egy 30 éves pályázati rendszer, amit az Európai Unió hirdetett meg. Tanárok és diákok kijutását teszi lehetővé az Európai Unió országaiba.

Mi az Erasmus+-nak azt a lehetőségét használtuk ki, hogy tanárok vehetnek részt nyelvi, módszertani és szakértői képzéseken. Ez az Európai Unió összes országát érinti és bármelyik uniós nyelven lehet tanulni.

Mik a feltételei a jelentkezésnek?

Például, hogy van-e az adott tanárban erre való elszántság és tudásvágy? Van-e rá módja, hogy távol legyen a családjától a szabadsága idején? Szüksége van-e az iskolának arra a képzésre, amit a kolléga kiválasztott?

Vállalni kell továbbá azt is, hogy ha az ösztöndíj juttatásai nem elegendőek, mondjuk az utazásra, vagy a lakhatásra, ki kell pótolni a hiányzó összeget. De ami a legfontosabb: hiába van az illetőnek pénze, ideje, képzési igénye, hiába kellene a kolléga képzése az iskolának, ha nincs a kellő nyelvismeret birtokában, akkor eleve elvetélt ötlet.

Hány tanárunk vett részt a programban?

Nekünk összesen hét kollégánk jutott ki. Szeretném név szerint is megemlíteni a kollégáimat, akik még rajtam kívül részt vettek az Erasmus+ projektben:

Bagi-Fiatal Lilla zongoratanár, Bruzsa Rita angol tanár és szakértő, Kaszásné Becsei Anna angoltanár, Pallang Gabriella iskolatitkár, Simon Dorotyia zongoratanár, valamint Váradi Ágnes német-, magyar- és drámatanár.

Az iskolánkban jól képzett tanárookra van szükség, olyanokra, akik frissen tartják nyelvtudásukat, hiszen élő idegen nyelvet tanítanak. Ehhez elengedhetetlen, hogy időről-időre kijussanak az adott nyelvterületre. Ez volt az egyik igény.

A két zenetanár esetében úgy gondoltuk, hogy jó lesz, ha nem csak zenei kurzusokon vesznek részt és zeneiskolákat látogatnak, hanem nyelvtanfolyamon is. Ők ugyan nem tanítanak idegennyelvet, de időnként megfordul nálunk egy-egy külföldi diák és zenész kolléga is.

A némettanárunk Ausztriába, a három érintett angoltanár közül az egyik Írországra, a másik az Egyesült Királyságon belül Angliába és egy szakértő tanárunk Helsinkibe, Finnországba ment. Az iskolatitkárunk Írországra tanult angolul nyelvtanfolyamon.

Milyenek a tapasztalatok?

A tanárok részéről csupa jó visszajelzést kaptam, mindenki nagyon lelkesen utazott ki és még lelkesebben tért haza.

Értelemszerűen, ők nem nyelvtanfolyamon vettek részt, hanem módszertani kurzusokon, valamint az adott ország kultúráját, hagyományait, oktatási rendszerét tanulmányozták. A kinti szervezők figyeltek arra, hogy az az egy-két hét nagyon intenzív legyen.

Órarend is van?

Szigorú órarend szerint dolgoznak kint, mindenki előre tudja, hogy mikor és hol kell megjelennie. De ebbe azért olyan érdekes dolgokat is beleraktak, mint városnézés vagy vidéki túrák idegenvezetővel.

Én például Exeterben voltam, az Egyesült Királyságban két hétig. Nem minden napot töltötünk az iskolában, volt olyan délután is, amikor városnézésre mentünk, a szerdai napokon pedig vidékre utaztunk. Így jutottam el például Cornwallba.

A csodálatos sziklák látványa, a kék tenger a fehér habzó hullámaival, a zöld moha és a kék ég együtt fantasztikus volt. Mondhatom, csodálatos helyeken jártam.

Milyennek találta a csoportot, amibe került?

Nagyon jó csoportba kerültem, és akikkel beszéltem, mind ezt mondták. Azt kell tudni erről, hogy kint mindenki egy nemzetközi csoportba kerül, hiszen az EU országain belül bármelyik iskola pályázhat. Itt az a ritka, ha valaki talál magyart a csoportjában. Én találtam.

Azonban a közös nagy beszélgetések, a tanórák, az előadások, az idegenvezetés, természetesen, mind angolul folytak. Nagyon sokat utaztunk a hétvégéken és délutánonként is mindig együtt sétáltunk. Mindenhova el akartunk menni, mindent látni akartunk.

Mindig volt valaki, aki azt mondta: na, nézzük meg ezt a múzeumot, ezt a kisvárost és így tovább.

Délután négyig tartott az oktatás és utána – többnyire a csoporttal – elutaztunk valamelyik környező városkába, vagy pedig végigjártuk a templomokat, kiránduló helyeket. Tényleg kihasználtunk minden percet.

Hol lakott?

Én egy családnál laktam. Nem szállodát vagy magán szállást választottam és nem is kollégiumot, mert szerettem volna bepillantást nyerni egy helyi család életébe. Úgy szoktam hívni, hogy a „házi néni változatot” választottam, de nem csak egy házi néni kaptam így, hanem egy hozzá tartozó családot is.

Vacsoránál egész sokan voltunk az asztalnál és egy-másfél órát ültünk ott, mert olyan hosszan beszélgettünk. Mindent tudni akartak Magyarországról, én pedig tudni akartam mindent, ami angol. Főleg most a Brexit kapcsán. Említették is az aggodalmukat.

Ráadásul, azért is jó volt, hogy ott szálltam meg, mert így jobban megismerhettem az angol konyhát. A kérésemre csupa angol ételt készítettek nekem reggelire és vacsorára. Ebédre pedig a tipikus csomagolt ebédet kaptam, mint az angol gyerekek. Nagy szerencsém volt abban is, hogy a szállásom igen közel volt az iskolához, így reggelente kocogásra is volt időm az Ex folyó partján.

Márta néni szervezni szokott angliai utakat is. Van valamilyen kapcsolat a két program között?

Csak a habitusom miatt vannak az angliai utak összefüggésben az Erasmus+ pályázattal. Ugyanis nagyon fontosnak tartom, hogy amikor valaki nyelvet tanul, eljusson az adott nyelvterületre.

Szóval emiatt szervezem ezeket az utakat, s mivel jó cél lebeg a szemem előtt, örömmel is teszem. Először feltérképezem a lehetőségeket, átböngésem a prospektusokat és persze megbeszélem az igazgatónővel, akinek ez szintén szívügye.

Hogyan lehet jelentkezni ezekre?

Ebben az esetben is több dolognak kell teljesülnie: először is a diáknak legyen kedve külföldre utazni, tegye szabaddá magát, vagyis mivel nyáron utazunk, ne ütközzön családi programba és legyen rá pénzügyi keret.

Mindezekon felül pedig az is nagyon lényeges, hogy a gyermek tudjon egyedül utazni. Például alsó tagozatosokat egyáltalán nem viszek magammal, csak felső tagozatosokat és gimnazistákat.

Vannak 10 napos és 7 napos utak, az utóbbi időben 7 naposakra megyünk busszal.

Előfordul, hogy útközben megállunk egy-egy helyen: Ausztriában, Németországban vagy Belgium területén is megnézünk egy-egy várost. Ez csak egy-két órás városnézést jelent, amíg a sofőrök pihennek. Visszafelé pedig a gyerekek komoly és nem annyira komoly feladatlapokat szoktak kitölteni az útról.

Visszatérve az Erasmus+-hoz... A beszámoló és munkanaplók megírása mellett a kollégák feladatai közé tartozik tudásuk megosztása is. Ez azt jelenti, hogy előadásokat tartanak, amelyekre vendégeket hívunk, illetve konferenciákon vesznek részt.

Ami a diákokat illeti, azt reméljük, érzik a hatást, és tetszik nekik, amikor tanárunk egy-egy új módszert, játékot vagy feladattípust vezet be, mert a végső cél lényegében ez. Továbbá szeretnénk megmutatni nektek azt, hogy bizony mindenki élethosszig tanul, s ki más járhatna jó példával előttek, ha nem mi, a tanáraitok.

Köszönjük szépen, Márta néni!

Én is köszönöm az érdeklődést.

Hortoványi Franciska

IDEGEN NYELVEN ÍRTUK

Les lacs du Connemara

Terre brûlée au vent des landes de pierre,
Autour des lacs, c'est pour les vivants
Un peu d'enfer, le Connemara.
Des nuages noirs qui viennent du nord
Colorent la terre, les lacs, les rivières:
C'est le décor du Connemara.

Au printemps suivant, le ciel irlandais
Était en paix. Maureen a plongé
Nue dans un lac du Connemara.
Sean Kelly s'est dit : „Je suis catholique.
Maureen aussi.” L'église en granit
De Limerick, Maureen a dit „oui”.

De Tiperrary, Bally-Connelly
Et de Galway, ils sont arrivés
Dans le comté Du Connemara.
Y avait les Connor, les O'Conolly,
Les Flaherty du Ring of Kerry
Et de quoi boire trois jours et deux nuits.

Là -bas, au Connemara,
On sait tout le prix du silence.
Là -bas, au Connemara,
On dit que la vie c'est une folie
Et que la folie, ça se danse.

Terre brûlée au vent...

On y vit aussi au temps des Gaels
Et de Cromwell, au rythme des pluies
Et du soleil, au pas des chevaux.
On y croit encore aux monstres des lacs
Qu'on voit nager certains soirs d'été
Et replonger pour l'éternité.

On y voit encore des hommes d'ailleurs
Venus chercher le repos de l'âme
Et pour le cœur, un goût de meilleur.
L'on y croit encore que le jour viendra,
Il est tout près, où les Irlandais
Feront la paix autour de la croix.

Là -bas, au Connemara,
On sait tout le prix de la guerre.
Là -bas, au Connemara,
On n'accepte pas la paix des Gallois
Ni celle des rois d'Angleterre...

Connemarai tavak

Szél által égetett föld.
A tavak körülötti kőfölked az élőknek vannak ott
Egy kis pokol, a Connemara.
Az északról jövő fekete felhők beszínezik a földet,
a tavakat, a folyókat.
Ez a Connemara díszlete.

A következő tavasszal az ír ég békés volt.
Maureen beleugrott egy connemarai tóba,
Sean Kelly így szól:
Katolikus vagyok,
Maureen is.
Limerick gránittemploma, Maureen igent mondott.

Tipperaryből, Barry-Connellyből
és Galwayból érkeztek
a Connemara területére.
Itt voltak a Connorok, az O'Connollyk,
a Ring of Kelly-i Flahertyk,
Volt mit inni 3 napra és 2 éjszakára.

Ott, a Connemarán.
Ismerjük a csönd árát
Ott, a Connemarán.
Úgy gondoljuk az élet örület
És az örület az táncolandó.

Szél által égetett föld...

Ott még a Gäelek és Cromwell idején élnek
Az eső és a nap ritmusán, a lovak lépésein.
Ott még hisznek a tóbeli szörnyekben.
Miket látni úszni egy-egy nyári este,
Majd lebukni a mélybe örökre,
Ott még látunk.

Máshonnani embereket,
kik a léleknek pihenést,
a szívnek valami szebbet keresnek,
Ott még hisznek abban,
Hogy eljön majd a nap, már közel van,
Mikor az írek békét kötnek majd a Keresztnél.

Ott, a Connemarán,
Ismerjük a háború árát.
Ott, a Connemarán,
Nem fogadjuk el a Gallois-k békéjét.
Sem az angol királyokét...

Olive

It has been over a year since the incident. The tragic death of his beloved wife. It has been haunting him ever since; the sight of her bathing in her own blood in the tub and the dark red liquid splattering all over on the white tiles. The smell of slowly rotting dead flesh and old, clotting blood all around the room. He was a detective which could have meant that he had become used to these smells and sights by now but the moment he stepped in his nose was clogged up with the smells and he couldn't help but gag.

It was a natural reaction from him; of course it was. Seeing the love of your life frozen in their own blood is not a sight you want to go home to. Especially if you have to investigate it, even if you're on the edge of adding onto the terrible scene by puking all over it.

As Aaron sat up in his bed a year after, he glanced at his side where his wife used to sleep. She'd cuddle up close to him and burry her face into his side to hide from the cruel world around them and to be protected against anything. She'd close her eyes and smell his scent which she loved oh-so-much. It reminded her of a word; a word that meant everything to her in this world of crime and disappointment: safety.

Aaron got up, walked to the bathroom and looked himself in the dirty mirror. He saw a pale man in his thirties with hazelnut brown hair which already started turning grey and blue eyes, reflecting his pain and loneliness. The man staring back at him inside the mirror seemed years older than what he actually was due to all the suffering he went through. Aaron let out a big sigh and splashed some water on his face to freshen up. Maybe that'll wash away the pain too; at least that's what he hoped it would do.

After he dressed up he walked out to the kitchen to make himself a cup of coffee. He started the machine which began brewing fresh coffee with the world's most terrifying noise due to it being really old and used by now. Aaron leaned against the counter and looked around the messy kitchen. The trash filled table and counters, the sink full of dirty plates with food stuck to them. He closed his eyes and when he opened them again everything changed: the room was bathing in morning sunshine and was filled with the singing of the birds outside. The room was spotless clean, the sink was empty and so were the counters.

The table had been set with two plates with freshly made breakfast and two mugs of hot, steaming coffee.

On one chair his wife was sitting, looking at him with a soft smile. She had chocolate brown hair and sparkling dark green eyes. She had make up on and was wearing a light green blouse with black jeans. She didn't wear jewellery. Aaron thought that she looked gorgeous without them anyway. He always reminded her that she doesn't need any accessories to make her prettier; she couldn't possibly be more beautiful than she already was. Every time he'd say that, she'd roll her eyes with a smile and giggle, saying "Oh, you." Her voice. Her voice was soft and sweet, yet she had a way of making herself be listened to if she wanted.

The coffee maker's beeping brought him back to reality. The reality in which her wife no longer exists. The reality in which he had to find a plate that has the least amount of dried food remains on it. The reality in which he had to suffer the pains of loneliness and the greyness of the world. He often thought about giving up. He thought about quitting his job and spending all his money on something before ending it all. On his darkest days he even played with the thought of buying his own coffin. But he always shook his head and reminded himself: his wife would be disappointed in him then. She'd want him to survive and never give up. So now he keeps going to make her dead wife happy wherever she is now. He likes to think that she's looking at him from above and is smiling because he survived yet another day.

After getting ready he drove his rusty, old car to the station and with the badge on his belt he walked into his office. On the way his coworkers greeted him happily, with a smile across their face. He wondered what it would feel like to be them. What it would feel like to have a reason to live. He quickened his steps to try and avoid anybody coming up to talk to him, lecture him about how horrible loss is, only they haven't got the slightest idea of how that feels like. They don't know what it feels like to see your significant other in the morgue and examine their dead body, to wipe their blood off of their skin in order to find the cuts causing their death.

Today he made it to his desk without having been stopped once and flopped down onto his chair with a long sigh.

On his desk there was a green post-it saying there was another case for him and the address. He took his bag and stood up with a world-weary groan before getting to his car to drive to the given address. As he got there he walked inside the beach house surrounded by police officers and cars.

Inside the house there was a team of investigators already working on the scene. Aaron got directed to the bathroom where the victim was but before they walked in a black haired woman looked at him with an expression of concern. "This is going to be bad, are you sure you want to go in?" She had asked and placed a hand on Aaron's arm. He scoffed at her and pulled his arm away from her. "I'm okay, it's not like my wife was here again..." he replied and turned the door knob, pushing the door open.

As soon as he stepped in he gagged and turned away, closing his eyes. He couldn't look at it, it reminded him so much of her crime scene. The woman standing next to him stepped closer and placed her hand on his back to support him. "You don't have to do this if it's too much to handle." She repeated and sighed with a concerned expression. She was the one who helped him with his wife's murder and she knew how sensitive this case was for him. At the time she let him vent his despair to her about his problems to make him feel better. And now it seems that he'll need her again. "I... got it. I can do this." Aaron insisted and smiled vaguely at her before turning back to the scene and walking inside with her following behind. Inside, Aaron put on rubber gloves and walked to the tub where the victim was. He leaned over to examine the inside of the tub and he found a pocket knife. Picking it up he rotated it around carefully for any clues to identify the killer. Because he knew it was murder, not suicide as they had reported his wife's case. Both of the victims were bathing when the killer suffocated them and cut their main artery in their thighs, leaving them to bleed to death and soak in the dark red fluid.

Aaron took a deep breath and blew it out a few seconds later, before standing straight to look around the room more. He had a strange feeling in his stomach when he saw the ceiling and the wall above the door. The dark, dry blood splattered all over the white tiles and white painted ceiling but the killer did that after the victim had been killed. There was no way the blood flew all the way over there by its own. But that wasn't the only thing he felt uneasy about.

A word was written everywhere in different sizes and different fonts. If he hadn't already felt sick that was the time he just gave up. He ran out, parting the crowd of officers and detectives on the way out to the backyard. He didn't bother finding a quiet place, he just emptied the contents of his stomach then and there. He felt his face going pale and groaned in deep pain and agony. He had thought he could get through this without getting sick. He had thought he had gotten over that trauma a long time ago.

Not once he thought this could happen. Now he knew everything; now he knew for sure that his wife had been killed and so was this woman who was now laying in a black plastic bag, ready to get to the morgue.

A memory flashed in front of his eyes. The day she died and he had to identify her in the morgue. Which by the way he thought was stupid. Everybody knew her in the office and if not, they saw Aaron get sick and run out of the place. They knew damn well. And even after that he had to go to the morgue to tell them, "Yeah, that's my dead wife." He still remembered the sight of her dead body laying in front of him.

The sight of her pale skin and her smooth expression. He remembered taking a deep breath and nodding a little. "That's her. My wife." He mumbled to the man standing on the other side of the long table. He remembered him being depressed and lonely the following year. Non stop agony and pain.

And at that moment, at the house of the second victim, standing in front of his own puke, he felt that again. That feeling he hadn't missed the slightest.

He stood straight and sighed, wiping his mouth. He felt a hand caress his back and he then saw the officer, the only one he could trust. She smiled to comfort him but she had worry in her eyes. He turned to her and sighed. "S-sorry about that. I couldn't help it." He whispered and looked down at her. She shook her head and flicked her hand. "It's okay, we have other things to worry about right now." She raised her hand and showed him a little paper she was holding. The paper was worn out, starting to turn into a slight yellowish colour if it hadn't been for the blood that it had soaked in. He raised an eyebrow and took it, looking at the front of it. It was blank so he looked back at her with a confused expression. She sighed and turned it around, showing him the other side.

When he looked down at it again he groaned and sighed again. It was the same writing that was on the walls only it wasn't written with blood. The letters were handwritten and somewhat pretty. Really not the style you'd take for a murderer. The blood washed away some of it but it was still clearly legible.

Only one word, one word but that was enough to bring butterflies in his stomach and that oh-so-well know feeling of his heart pounding in his throat, and that lump in his throat that made him really close to crying.

That well known word.
Olive.

Karácsonyi lakomák

Reggeli: Avokádós szendvics**Hozzávalók:**

- pirított vagy sima kenyér
- margarin vagy vaj, esetleg sajtkrém
- avokádó krém
- sült bacon
- koktél- vagy sima paradicsom
- majonéz (1 db avokádóhoz mérve)

Elkészítés:

Avokádókrém: vegyünk egy jó érett avokádót. Fontos, hogy érett legyen, mert egyrészt így sokkal ízletesebb, másrészt könnyebb a felhasználása is, hiszen ha jó puha, akkor könnyebb pépesíteni. Az avokádót vágjuk ketté, majd távolítsuk el a magját. Egy kanál segítségével kanalazzuk ki a puha belsőt. Tegyük egy tálba és egy villa vagy kés segítségével, pépesítsük. Utána az ízesítés következik. Tegyük a krémbe, egy gerezd apróra vágott fokhagymát, egy késhegynyi vaját vagy margarint és egy kis citromlevet, majd egy csipetnyi sót és borsot. Miután mindent beletettünk, alaposan keverjük össze. Az elkészült avokádókrémet helyezük a megkent kenyérre, majd a megsült baconnel, a paradicsommal, illetve a majonézzel koronázzuk meg azt.

Ehhez az ételhez bármilyen innivalót lehet fogyasztani, bár a turmixokat nem ajánlom, a töménységük miatt.

Ebéd:**Előétel: Felvágott zöldségek nyersen, vagy grillezve mártogatóssal.****Főétel: Töltött pulyka tört burgonyával és almás párolt lila káposztával****Hozzávalók: egy egész pulyka**

- 3 dkg só
- 1 dkg bors
- 5 dkg szárnyas fűszerkeverék
- 30 dkg vöröshagyma
- 2,5 dl édes fehér bor

Töltelékhez:

- 1 szál rozmaring
- fél fej fokhagyma
- 4db zsemle
- 3 tojás
- friss vágott petrezselyem
- zöldségek ízlés szerint
- fél teáskanál só/bors
- fűszerek ízlés szerint

Almás lila káposzta:

- 1 közepes méretű lila káposzta
- 2 fej vöröshagyma
- 3 közepes méretű alma
- étolaj
- 2 teáskanál só
- bors (ízlés szerint)
- 4 teáskanál cukor
- 2-3 evőkanál balzsamecet
- 1,5 dl víz

Elkészítés:

Töltelék: A zsemleket áztassuk vízbe, majd csavarjuk ki. Adjuk hozzá a három tojást, a petrezselymet, a rozmaringot, a reszelt/vágott zöldségeket, a tört fokhagyma gerezdeket és a fűszereket és jól keverjük össze. A pulykát tisztítsuk meg, majd töltsük meg a töltelékkel. Tűzdeljünk bele pár fokhagymagerezdet. A fűszerekkel dörzsöljük be a külsejét és öntsünk rá egy kis olajat, majd a fehér bort. A vöröshagymát szórjuk köré. Egy kis húsleves alaplével felöntjük, hogy legyen miben főnie. Fedjük le fóliával és 150 fokon 3 óráig pároljuk, majd 220 fokon pirosra süssük. Sütés közben locsolgassuk meg, hogy ne száradjon ki. A káposztát vágjuk fel, távolítsuk el a torzsáját. A hagymákat vágjuk félbe és karikázzuk fel, olajon kezdjük el pirítani. Szórjuk meg cukorral, hogy karamellizálódjon. Mikor már megfelelő állagú, akkor borítsuk rá a káposztát. Tegyük rá sót és borsot, majd öntsük le 1,5 dl vízzel, keverjük át és fedjük le. Addig pároljuk, amíg meg nem puhul. Ez kb. 1 óra. Félidőnél adjuk hozzá az apróra vágott almát és a balzsamecetet. Ízesítsük addig, amíg megfelelő nem lesz. Ne felejtsük el, hogy a vizet is pótolni kell majd.

Desszert: Fűszeres gyümölcscskenyér**Hozzávalók:**

- 15 dkg margarin
- 18 dkg cukor
- 4 tojás
- 1 csomag sütőpor
- 25 dkg liszt
- 20 dkg vegyes aszalt gyümölcs
- 5 dkg dió, mogyoró vagy mandula
- 1 mokkáskanál őrölt fahéj
- 1/2 mokkáskanál őrölt szegfűszeg
- 1 citrom reszelt héja
- kevés tej

Elkészítés:

A margarint a tojással és a cukorral elkeverjük, majd hozzáadjuk a sütőporral elkevert lisztet. Utána hozzáadjuk az apróra vágott aszalt gyümölcsöket, a magvakat, a fahéjat, a szegfűszeget és a citrom reszelt héját. Annyi tejet adjunk hozzá, hogy könnyen keverhető legyen. Sütőpapírral bélelt hosszúkás formába rakjuk és 180 fokon 40-45 percig sütjük. Porcukorral a tetején tálaljuk.

Vacsora:**Főétel: Sült őszibarackos pulykamell****Hozzávalók:**

- 0,5 kg pulykamell
- 1 zacskó pulyka fűzersó
- 2 konzerv felezett őszibarack
- 30 dkg trappista sajt

Elkészítés:

Első lépésben a pulykamellet bedörzsöljük a pulyka fűzersóval, majd elősütjük 180° C-on, 20-25 percig. Míg a hús sül, addig előkészítjük az őszibarackot és lereszeljük a sajtot. Amint az idő lejárt, a húst kivesszük. Ráhelyezzük a barackot és a sajtot, majd 200° C-on 20 percig sütjük. Egészen addig, ameddig a sajt barnulni kezd, illetve a barack pedig karamellizálódni. Ehhez passzoló köret, a rizs.

Desszert: Csokoládés puding narancssal

Az egyszerű csokoládés pudingot, elkészítése után, feldobhatjuk valami karácsonyos ízzel, pl. narancssal. Elsősorban a narancs levét és héját keverem bele a még forró pudingba, majd beteszem a hűtőbe kihűlni, ami körülbelül 30 perc. Miután a puding teljesen kihűlt, kivehetjük a hűtőből. Narancsgerezdekkel díszíthetjük. És kész is van egy elképesztően finom és egyszerű karácsonyi desszert.

5 perces finomságok

Oreós bögrés sütemény

Hozzávalók:

- 1db tojás
- 2,5 ek. cukor
- 30 dl víz
- 2 ek. liszt
- oreós keksz, ízlés szerint

Elkészítés:

A tojást a cukorral összekeverem, hozzáadom a lisztet és a vizet, majd az apróra tört oreós kekszet.

Mikrohullámú sütőben 7-8 percig sütöm.

Gyors reggeli szendvics

Hozzávalók:

- hamburgerzsemle
- 2 tojás
- szalámi
- jalapeno paprika
- sajt
- olívaolaj
- metélőhagyma
- chili dara
- só és bors

Elkészítés:

Kis olajon megsütjük a tojásokat, megszórjuk metélőhagymával és chilivel, sóval és borssal, majd rászórjuk a reszelt sajtot és a buccikat ráhelyezzük a tojásra. Megforgatjuk és bele rakjuk a szalámit és máris kész a gyors reggeli finomság.

DIVAT

Hogyan kezeljük hidegvérrel a ruhaügyi krízishelyzeteket?

Valószínűleg mindannyian szembesültünk már azzal a problémával, hogy kinyitjuk szekrényünket és nem találjuk a megfelelő összhangot ruháink között, fogalmunk sincs, mit mivel viseljük. Ilyenkor jól jöhet a mentőötlet: a farmer, ami bármilyen pólóval vagy inggel kombinálható. De mit tegyünk akkor, ha a jól bevált alapdarabokon felül nem mindennapi hatást szeretnénk elérni? Szerencsére az ilyen esetekre létezik megoldás! S hogy mi az?

Vegyünk a fekete farmert és a fehér pólót. Az elentétek kozmikus összekapcsolódása mindig beválik! Ráadásul feldobhatjuk különböző kiegészítőkkal, vagy hozzáadhatunk – a jó ízlés háttérrel tiszteletben tartva – valami örült dolgot, például egy Miu Miu táskát.

Ha ennél drasztikusabb megoldást keresünk, a következőt javasoljuk: bőrdzseki, bakancs, „autós kesztyű”... és íme egy dögös rocker külső, ami csak úgy vonzza az olyan férfiak tekintetét, kiknek hátközépig érő hajuk van, sötétben is napszemüveget viselnek és Harley-Davidsonnal járnak.

Aki mégis visszafogottabb külsőre vágyik és másfajta férfiak figyelmét szeretné felkelteni, egy farmerdzseki és egy színes vagy mintás cipő nagyon jól jöhet, ha azonban nem rokonszenvez az effajta lábbelikkal, egy cucci kis kalappal hasonló hatást érhet el.

Ebben az esetben azonban fokozottan figyeljünk frizuránkra, ne a „rossz haj”- napját próbáljuk

vele elfedni.

A fagyos őszi/téli szezonban a réteges öltözködés elengedhetetlen, kivéve, ha mindenhol a sí-szettben megy az ember – bár ez nem ajánlatos. Nem engedhetjük meg, hogy kinézetünk sérüljön komfortérzetünk miatt, de az sem történhet meg, hogy komfortérzetünk sérül kinézetünk miatt. Ezért mindig a ruhánkhoz illő sálát, sapkát, kesztyűt válasszunk!

A 2017-es őszi szezon nagy slágere a piros. Egy piros kabát-cipő, cipő-öv, nadrág-nyakék stb. párosítással igazán trendik lehetünk, és biztosan nem olvadunk bele a szürke tömegbe.

Ez csak néhány ötlet, de reméljük, hogy legközelebb, amikor „ruhaügyi krízishelyzet” áll elő, eszetekbe jut, hogy néhány egyszerű darab megfelelő párosításával igazán egyedül kreálhatunk.

Ágoston-Palkó
Eszter,
Bajkov Aurél

U-64921

(Kertész Imre: Sorstalanság, Századvég, 1993.)

Vajon hogyan lehet az, hogy a magyar irodalom egyetlen Nobel-díjas írójának díjat érő regénye egyetlen Libri üzletben sem kapható? Ennyire sikeres lenne? De akkor miért nincs állandóan raktáron a regény? Ez a Sorstalanság sorsa? Pedig biztosan állíthatom, hogy olyan műről van szó, amely minden generáció figyelmére érdemes.

A regény 1975-ben jelent meg minden különösebb visszhang nélkül, sőt megjelenése előtt három évvel a Szépirodalmi Kiadó vissza is dobta, mondván, hogy kusza és zavaros. Ma már tudjuk, hogy a lektor alaposan benézte, lássuk, hogy jutott el a Nobel-díjig...

A történet egy 15 éves pesti zsidó fiúról szól, aki gyakran unatkozik otthon és nem tud mit kezdeni a származásával. Egy nap munkába menet leszállítják őt és társait a buszról, betereleik őket egy közeli téglagyárba. Nem sokkal később Köves Gyuri, a regény elbeszélője Auschwitz-ban találja magát és élete 180 fokos fordulatot vesz. A regény a náciizmus legmélyebb bugyraiba vezet be az olvasót rendkívül egyedi módon.

Már az első mondat könnyedsége nagyon meglepett. Nem ezt vártam volna egy holokauszt témájú szövegtől. „Ma nem mentem iskolába”. De vajon miért, miféle szerencse érhetette, hogy elölghatja a sulit? Aztán persze kiderül. És a záró mondat is belém égett: „Hacsak magam is el nem felejttem.” – mondja egyszerűen egy nyilvánvalóan olyan élményről, ami kitörölhetetlen az emlékezetből. A regény mindössze 200 oldal, amelyet kidolgozottság és teljesség jellemez, szemben sok mai, 1000 oldalas könyvvel. A cím egyetlen szó, mégis mindent elmond: SORSTALANSÁG!

A könyv olvasása során egyre jobban megértettem, miért is sorstalanok ezek az emberek. A döntés jogától fosztják meg őket, nem választhatják meg sorsukat, ezzel együtt megfosztják őket a jövőjüktől, nevüktől, kultúrájuktól; elmosódik az idő, a jelen folytonossá válik, a múlt szinte teljesen elhalványodik, a jövő pedig a holnapi nap, ami egyenlő a tegnappal és a mával. Így válik a cím egyszerre megvilágosító erejűvé és nyugtalanítóvá. A regény narrátora Köves Gyuri, az ő nézőpontjából, belső monológjaiból bontakozik ki a történet.

Beszédmódja magával ragad, egy percre sem engedi, hogy ne figyeljek, nem hagy nekem kiutat, egyszerűen rákényszerít, hogy én is részese legyek valami felfoghatatlannak, hogy megérezzem a kiszolgáltatottságot. A mű sajátos nyelvi humora, pokoli iróniája még átütőbbé teszi a szöveget, mivel éles kontrasztot alkot a durva tartalommal.

Szimpatikus karakterek jellemzik a regényt, akikkel könnyen tudtam azonosulni (pl. Selyemfiú, aki a félelmeivel válik szórakoztatóvá, mégis nagyon emberivé; Rozi, aki bátran néz szembe az embertelenséggel; Dohányos, aki a nevéből adódó gyarlóságával gondolkodtat el; vagy Citrom Bandi, aki segítőkészségével, barátságosságával és rendkívül jó humorával válik nagyon szerethetővé számomra). Könnyedén bele tudom élni magam az értetlenségbe, sorstalanságba, ezt az író finoman, ám nagyon tudatosan éri el. A német mondatok sokaságával általános érvényűvé teszi a felfoghatatlan kétségbeesettséget és elveszettséget. Ez jelenik meg parallel módon a magyar nyelvű töltelékiszavak gyakori használatában (természetesen, nyilvánvalóan, föltéve). A műben meghatározó szerepet kapnak a filozófiai gondolatok, amelyek kiélezik az egyes jeleneteket. Ugyanakkor a több oldalon keresztül tartó elmélkedések helyenként funkciótlanak, átlépi a főszereplő lelki érettségének elvárható határát. Gyakran úgy tűnik, mintha a fiú naiv lenne, néha túlságosan is.

A könyvben felfedezhető egy számomra különös dolog, mégpedig az, hogy a fiú egyetlen alkalommal sem gondol a családjára.

Ez egyfelől pozitív, hisz' így a műben keresve sem találunk „hatásvadász”, érzelgős jeleneteket. Másrészt viszont felmerülhet bennünk, olvasókban a kérdés: egy 15 éves fiúnak nem jut eszébe a családja (pláne egy koncentrációs táborban)? Ebben különbözik az összes többi holokauszt-könyvtől: nem a szörnyűsége, az embertelensége, a döbbenetre apellál. Éppen attól lesz egyedi, hogy nem dramatizál, nem traumatizál, hétköznapi adattá teszi az élménymozaikokat, amelyek később a befogadóban alakulnak át egységes képpé.

Összességében szerintem egy olyan könyvről van szó, amelyet bátran ajánlanék mindenkinek nemtől és kortól függetlenül.

Az elejétől a végéig fenntartja a figyelmet, és ami a leginkább megfogott ebben a regényben, az a sokszínűség: kegyetlen és nehéz témája ellenére szellemes, elgondolkodtató, mély és rendkívül összetett könyv.

Sok kérdés kavarog azóta is a fejemben:

Vajon lesz-e sorsa egy sorstalanságig eljutott embernek? Lesznek még céljai Gyurinak? Lesz egyáltalán élete?

Két szóba sűrítve: letehetetlen és megunhatatlan.

Serf Laura

A Fekete hattyú (Black Swan, rendező: Darren Aronofsky, Fox Searchlight Pictures, 2010.)

Aronofsky legújabb filmje bizonyos tekintetben még az eddigieken is túlszár. A Fekete hattyú egy érzékeny film a művészi és női kiteljesedésről. Ez a film csak a felszínen thriller, valójában egy nagyon összetett dráma a művészlélekről.

Nina egy ártatlan, törekeny balerina, aki még mindig édesanyjával él egy mesterséges gyerekkorban rekedve. Anyja elég ambivalensen áll Nina karrierjéhez: szeretné megvalósítani saját álmait Ninán keresztül, ám a lányt okolja derékba tört pályafutása miatt.

Ahhoz, hogy Ninából nagy táncos válhasson és eltáncolhassa a Hattyúk tava főszerepét, le kell küzdenie folytonos megfelelési kényszerét, szembe kell szegülnie anyjával és meg kell találnia magában a számára teljesen idegen fekete hattyút, mely az önfeledtséget, a szabadságot, az ösztönöket jelképezi.

Mindezt az igazgató, Thomas Leroy teszi hamar világossá számára.

A gyönyörű, szeplőtlen fehér hattyú mindig is megvolt benne, de képes lesz-e megtalálni magában a felszabadult, érzéki fekete hattyút is?

Nina elnyomott, sötét énjét a társulat új tagjában, Lilyben látja.

A két lány között már kezdettől fogva kirajzolódnak az ellentétek. Nina ártatlan és merev, míg Lily laza és ösztönös. A lány benne látja énjének sötét oldalát, mely most kemény harcot vív lelkében a világgal, ám a fekete hattyú nem a gonoszt szimbolizálja, hanem a megismerést, hisz a művésznek meg kell küzdenie magával a művészetért. Ezt jelképezik például a véres karcolásnyomok Nina hátán.

A lány egyre inkább ellenséget vél felfedezni társában, Lilyben és a folyton növekvő nyomás már-már az örületbe kergeti. Tökéletesen akarja alakítani a szerepet és nem engedi, hogy bármi az útjába álljon. Kezd fekete hattyúvá válni.

Az előadáson már mindkét hattyú ott van Ninában. Szinte hibátlanul eltáncolta mind a fehér, mind a fekete hattyút, ám nem fért meg benne két ennyire ellentétes én. Bár ez a folyamatos küzdelem felőrölte Ninát, mindent erre a darabra tett fel – és végül elérte a vágyott tőkélyt.

Mazán Izabella

András Zsanett

a Nemzeti Színiakadémián végzett. Több neves színházban is játszott fő- és mellékszerepeket, legutóbb például a Pesti Magyar Színházban Sarah alakította a Vámpírok báljában. Feltűnt a Karinthy Színház, a Vígszínház, a Katona József Színház, valamint a Centrál Színház színpadán is. Mindemellett sorozatokban, filmekben szinkronizál.

Mesélj nekünk a munkádról. Miért ezt a szakmát választottad?

Erre nincs jó válasz. Azt hiszem, a szakma választott engem. Mindenki másban hisz, én abban, hogy nincsenek véletlenek.

Volt „B-terved” is, vagy mindig ez volt az álmod?

Sokáig zongoristának készültem, de kiskoromban énekesnő is szerettem volna lenni, aztán meg stewardess, ami azért vicces, mert utálok repülni. Az iskolám, a döntéseim mindig a művészetek, a zene irányába tereltek. Az, hogy nem lettem zongorista, a mérhetetlen maximalizmusom miatt: azt éreztem, középszerű, átlagos zongorista lennék a végén. S ki akar nem kiemelkedő lenni abban, amit csinál? A mai napig az az álmod, hogy ott legyek, ahol kell. Ahol megbecsülnek, szeretnek.

Azonnal beindult a karriered, vagy sokat kellett küzdened érte?

A színházhoz vezető út hol egyenes volt, hol pedig görbe, hisz nem vettek fel a Színművészetre, ellenben a Nemzeti Színiakadémiára igen. Küzdelem a mai napig van, castingokra, meghallgatásokra járok, s igyekszem képezni magam ugyanúgy, mint a pályám elején.

A családod mit szólt ahhoz, hogy a művészi pályát választottad?

A családom nem nagyon hitte szerintem, hogy lesz belőle valami. Én meg szeretek meglepetéseket okozni.

Párkapcsolatban élsz? Ha igen, hogy osztod be az idődet, hogy mindenre legyen idő? Ha nem, köze van a munkához?

Hivatalosan nincs most párom, de sosem okozott problémát a munkám, mindig megtaláltam az egyensúlyt.

A baráti kapcsolataimat is igyekszem ápolni, óvni. Azt gondolom, az embernek arra van ideje, amire teremt.

Milyen a közösségi életed?

Van közösségi életem. Csodás barátaim vannak, s rendszeresen eljárak sportolni, rendezvényeken veszek részt. Ez nemcsak azért fontos, mert így normális, hanem a munkám miatt is, hisz embereknek emberekről mesélünk, s ahhoz ismerni kell őket, a problémáikat, mindennapjaikat. Szeretem az instagrammot, a Facebook néha nekem kicsit sok, de szeretek fényképeket vagy vicces dolgokat megosztani másokkal.

Előfordult már, hogy felismertek az utcán?

Igen, de azért én inkább egy kisebb réteg számára vagyok ismert, a tévé nagy úr, a színház pedig más műfaj, inkább a hangomat ismerik fel mostanában a szinkron miatt.

Sok visszautasításban volt részed a munkád során?

Igen, hisz rengeteg meghallgatásra járok, de igyekszem ezeket nem kudarcként megélni, s utólag valahogy mindig kiderül, hogy minden úgy volt jól, ahogy volt.

Gondolkoztál már azon, hogy abbahagyod? Ha igen, miért?

Ha eszembe is jutott, általában egzisztenciális okokból, de próbáltam elhessegetni ezeket. Mivel 20 éve folyamatosan színpadon vagyok, ha holnap abba kellene hagynom, akkor is elmondhatnám magamról, hogy csodálatos pályám volt, de a sikerességnek nincs korhatára, s minden korosztálynak megvan a szépsége, így bízom benne, hogy nem kell soha elhagynom a pályát.

Melyik a kedvenc színdarabod azok közül, amikben játszol/játszottál?

Az Ájlávjú című musicalt szerettem a legeslegjobban, mert azt hiszem, összeségében az a darab fogalmazza meg leghívebben mindazt, amit a színházról és a színjátszásról gondolok. Annak ellenére, hogy alapvetően zenés műfajú alkotás, sok próza van benne, lehet rajta sírni, kacagni, elgondolkodtat, mégis szórakoztat, s rengeteg karaktert meg tudtam benne mutatni. Nagyon szerettem.

Végezetül: Mit üzenél azoknak, akik ezt a szakmát választják?

Hogy hallgassanak a megérzéseikre!

Kósa Viviána

A lehetetlen: rend a hálószobádban!

Az első cikk, az első újság, az első lépések az álmod felé... Nekem ezt jelentette ennek a cikknek a megírása.

Remélem, nem hiába próbálkozom, és meghozom a kedveteket egy kis rendrakáshoz!

Gyakran hallott kifogás, gyanítom többen és többször éltünk már vele: a zseni átlát a káoszon!

Értem én, és tudom, hogy vannak, akik szívesen uralkodnak egy disznóól közepén. Mégis azt gondolom, hogy azok közül, akik ezt hozzák fel „érvként”, a legtöbben mégiscsak egyszerűen lusták. Különben is, milyen jól hangzik ez a mondat! És vicces is.

De gondold csak meg: manapság éppen azzal válhatsz ki a tömegeből, ha nem a káoszt élteted. Ráadásul, ha a káoszt élteted, a káosz lesz az életed! Tudom, ez talán túlzásnak hat, de szerintem egy hálószoba alapján könnyen megismerheted az illető igazi mivoltát.

Még gyakrabban hallhatjuk ezt a választ: „Nagyon nehezen veszem rá magam, hogy rendet tegyek!”

Erre a válaszom az, hogy minden fejben dől el! Mindenképpen legyen célod, mert ha nincs cél, nincs eredmény sem. És ne csak akkor kezdj el gondolkodni a rendrakáson, ha vendégek jönnek hozzád!

Ne akarj mindent azonnal megoldani, csak szép lassan, nyugi. Először csak a ruhák hajtogatása és elpakolása a cél. Aztán fejlődhetsz, például azzal, hogy már a könyveket, füzeteket is a helyére teszed. Ha pedig már haladó fokozatra akarsz kapcsolni, akkor a mindennapos megágyazást ajánlom.

Ha kollégiumban vagy albérletben élsz, be kell látnod, hogy nincs ott anyu, apu vagy a tesó, aki rendet rak helyetted, ha tetszik, ha nem, neked kell mindent megcsinálnod! Így a rendrakást is.

Önállóan élni nem könnyű. Mégsem megoldás, ha a szekrénybe dobálunk mindent és rázárjuk az ajtót. Mert ugyanannyi energiával a helyére is tehetjük a dolgokat.

Egy kollégiumban vigyáznod kell az értékeidre, tehát érdemes felcímkézni a fontosabb vagy gyakran használt tárgyaidat, pl.: telefon, füzetek, tankönyvek, töltő stb., amiket könnyen összekeverhetsz mások holmijaival.

Ezen kívül nagyon fontos, hogy mindennek legyen a maga helye, mert váratlan szobaellenőrzéskor például pillanatok alatt felszámolhatod a rumlit, így ha már mindent eltettél, előveheted a legszebb mosolyodat.

A kupi kezelésének első titka természetesen a megelőzés. Érdemes mindent elrakni használat után, így nem halmozódik fel semmi sem, és persze nem árt, ha mindennek megvan a maga helye. De a legfontosabb, hogy: NE HALOGASS!

Remek taktika, igaz? A már gyakorlott rendrakóknak... Mindneki másnak rémisztő lehet. Mégis azt tanácsolom, gondolatok bele: elég egyetlen rendrakós hétvége, amihez ráadásul áthívhatod a barátaidat, barátnőidet, és a probléma nagyobb része már le is van tudva. Hidd el, megtartani a rendet, vagy kisebb adagokban pakolni sokkal könnyebb és egyszerűbb!

Azzal, hogy elkezded rendet tartani a szobádban, nem csak magadnak, de barátaidnak és családodnak is bizonyíthatasz!

Szabó Nárcisz

ÍGY ÍRUNK MI

Lét-értelmezés

Én nem fogok beállni a sorba. Nem leszek olyan, mint akárki más.

Az nemigen jó, ha szembe jön velem a saját képmásom. A jellemtelenség napjainkban igen gyakori, akár a belpanaszok – eszel valami rosszat, vagy veszel valami olyat, ami a Ritának is van. Csak a Ritának esze is van, nem csak az esszé íráshoz, hanem veszi a bátorságot, és ha észlel valami álnokságot a ruháin, lerakja őket a Park fáin, s hagyja, hogy vigye, akinek inge, s vegye magára.

Erre való a közös ing, mely nagy érték, de közös érdek az nincs. Ellopta a kormány, s a nagy kincs, a pénz, miből oly kevés van a népnek, ezért nem ad juttot a péknak, ezért nem szól közös ének, s ezért nem szabad a péntek – a szó már másnak szól, nem nekünk, már a szánkából is kiveszik a kekszünk.

Nincs itt semmi látnivaló! Útelterelés. Csak arra nem számítottál, hogy életúterelés van érvényben. Hisz itt oly kevés a kevély, ki vájhatja fülét új titkok után kutatva.

Nincs itt semmi látnivaló! Dejsz' nincsen elég ennivaló! Ennyi valós érték nem elég, hisz a mérték nincs betartva. Hogy mennyi jár a helótáknak, az mindegy, csak stadion legyen. Közben a kórházban egy legyen, problémázik az öregasszony, meg hogy nincs, aki neki üreget adjon, hol kucoroghat haláláig – ami nincs messze, hisz alig lát már a lábáig, mely köszvényekkel teli, s vár, míg kileheli az utolsó szuszt is magából. Akadna gyógymód betegségére, csak éppen a nővére lusta vére vizsgálatára küldésére. Így hát mindegy, hogy beteg vagy nem beteg, elmúlt nyolcvan, s már este nyolc van, zár a kórház, s nincs itt más ház, mely kórokat gyógyít. Így a gyógyír elmarad, a néni, még ha akarna is élni, el van hallgattatva. Nyugtatóval van lenyugtatgatva, de mégis kiabálnak az orvosok, azt hiszik, ők az okosok, de itt csak nagyokosok lehetnek, hol a kosok is tele vannak gyógyszerezve, ott egészség már nem lehet biztosítva. Biztos itt van! Kiált fel egyikük. Közben ükünk fetreng a földön, s túl a zöldön, a zöld lámpát kap a haláltól, teste merev, álltól lefelé. A szeme viszont még keres egy kiutat a magyar börtönből, melyből egyenesen a mennybe mehet. Sok dolog volt a listáján, sokat ült istrángján, de mindig imával zárta a napot, s várta, hogy legyen jobb. Néz jobbra, néz balra, de senki nem segít, a doki épp egy cigit gyújt, a nővér vért gyújt valami furcsa embertől, ki tán nem is ember. A néni felé néz, s látja, ott egy kéz is, mely szintén felé nyúl – ez az Isten! Kiált a néni örömeiben, vagyis csak a szeme kiált, hisz teste béna. Lassan becsukja szemét, enged a csábításnak, s vígan köszön Tóbiásnak, gyermekkori barátjának. Tudják, hol vannak, még sem boldogak. Bolondok az emberek, hogy nem cselekednek.

2017. március

Esőcseppek

Könnyű, könnyed esőcseppek
peregnek szerte Budapesten,
Összes bánatom és keservem egy idegen testen
Rajzolódik ki, összetett szívem jelzi,
teljesen szétestem,
Minden érzésemet egyedül csak te rád festem.
Szemed csillogása alábbhagyott,
mint ahogy emlékeztem,
Pedig én mindent neked adtam,
erről kezkeskedem.
Valamiért úgy érzem,
többnek kéne lenni köztünk,
Mint amit egymásnak eddig közvetítettünk,
Egyszerűen üres lég maradt utánad,
Mélyen legbelül csak kapar az utálat.
Nem értelmezhető, mit akarsz tőlem,
De bármikor könnyű szerrel
táplálkozhatok belőlem.

Én neked adom a szívem, neked adom a lelkem,
Neked adom a bizalmam, neked adom a testem.
Idáig hozzád hasonlót,
reményvesztetten kerestem,
De benned valami egészen másra leltem.
Most hadd legyek én Éva, s legyél te Ádám,
Játsszunk, mint az oviban, s tádám,
Máris lehetünk felelőtlen szerelmesek,
Feltétel nélkül engedelmesek.
Egymással, lehetünk akár szabadok,
Lehetünk kismajmok, amíg szét nem szakadok,
S megint a jelenben ébredek, darabokban.
Bennünk is lehet félelem, akár a rabokban,
Akiknek meg van kötve a kezük,
Muszáj szövetkeznünk,
Egybeolvadnunk,
Mint az esőcseppek.

2017. November
Boudny Lídia

Eseménynaptár

Dátum	Program
01. 03.	Téli szünet utáni első tanítási nap
01. 05.	Angol szóbeli vizsga (10. osztály) Bolyai matematikai csapatverseny (gimnázium) körzeti fordulója Országos fuvolaverseny – házi válogató
01. 08 - 26.	Zenei hangszeres meghallgatások
01. 12.	Német szóbeli vizsga (12. osztály)
01. 18.	Országos ütőverseny – házi válogató
01. 19.	Angol szóbeli vizsga (11. osztály)
01. 20.	Bolyai Anyanyelvi verseny döntő (gimnázium)
01. 22.	A magyar kultúra napja
01. 24.	Országos négykezes zongoraverseny – házi válogató
01. 26.	Első félév vége
01. 29 - 02.12.	XIV. Országos gitárverseny területi válogató

Dátum	Program
02. 05 – 16.	IX. Országos Jeney Zoltán fuvolaverseny – területi válogató
02. 09.	Gimnáziumi farsang
02. 10.	Szülői bál
02. 15.	Jelentkezési határidő az érettségi vizsgákra
02. 19 –	XI. Országos Négykezes
02. 20.	Zeneiskolai nyílt nap
02. 24.	Gimnáziumi Bolyai matematikai csapatverseny országos döntő
02. 25.	A kommunizmus áldozatainak emléknapja

Dátum	Program
03. 06.	Kodály-évforduló megemlékezései
03. 09-11.	IX. Országos Maros Gábor Ütőhangszeres szóló-és duóverseny
03. 10.	Bolyai természettudományi verseny országos döntő
03.12	Házi válogató az Orbán György zongoraversenyre
03. 14.	Nemzeti ünnep – iskolai ünnepély az 1848-as forradalom – és szabadságharc emlékére
03. 15.	Nemzeti ünnep (munkaszüneti nap)
03. 16.	Munkaszüneti nap
03. 23-25.	XIV. Országos gitárverseny
03. 27.	Színházi világnap
03. 29 – 04. 03.	Tavaszi szünet

